

hvor hr. Keld Albrechtsen mente, at vi skulle sige nej, inden vi kendte indholdet af samarbejdet. Så den logik er der.

Derfor hiver hr. Keld Albrechtsen en række skrækvisioner op af den ene og den anden og den syvende art for at underbygge, at det dér forfærdelige Schengensamarbejde skal vi ikke have med at gøre.

For Socialdemokratiet forholder det sig sådan, at vi er tilhængere af fri bevægelighed. Det er vi, hvad enten det går nordover eller det går sydover. Og man kan vel på grundlag af den erklæring, statsministeren er kommet med, føre de forhandlinger, der fører til, at de fem nordiske lande bliver omfattet af den samme frie bevægelighed, som gælder inden for Schengenområdet.

Det betyder øget grænsekontrol ved Nordens ydergrænser. Det er det, det handler om. Det handler ikke om øget grænsekontrol mellem de nordiske lande, men ved Nordens ydergrænser. Det er jo det, der er det gode fremskridt i statsministerens erklæring: At de fem nordiske lande – også de to, der ikke er med i EU – har erklæret sig villige til at påtage sig denne ydergrænsekontrol.

Det er en løsning, der giver sammenhæng i tingene, og som ikke kommer til at genere det, vi har haft nu i 40-45 år, nemlig vores pasfrihed og vores frie ret til ophold i et andet nordisk land.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Nu siger fru Dorte Bennedsen så, at det skal gå ud på, at vi bevarer bevægeligheden inden for Norden, men at vi får en vældig kontrol ved Nordens ydergrænser. Det må betyde, at der bliver etableret en voldsom barriere mellem f.eks. Norden og de baltiske lande.

Det kan vel ikke være meningen. Man snakker jo fra flertallets side her i Folketinget meget om, at vi skal stile imod, at de baltiske lande endda skal optages i EU. Det mindes jeg; det er ikke mange dage siden. Så kan man vel ikke indlede med, at man laver en vældig grænsemur over for de baltiske lande. Det er jo bare at flytte rundt på problemet.

Hvad betyder det så, hvis Danmark indgår en aftale, og hvis ministrene f.eks. bliver enige på Schengenmødet den 24. marts om et eller andet sammen med Schengenlandene, men det så viser sig, at det, man når til enighed om, hverken kan eller vil Norge og Island godkende? Vil

regeringen så konkludere, at så må Norge og Island sejle deres egen sø? Det står jo også åbent. Det er ikke klarlagt i det svar, som er givet.

Jeg mener, det forhandlingsmandat, som ministeren får, er fuldt af problemer. Det giver ministeren mulighed for at komme hjem og sige sådan, som han sagde her for lidt siden: Jamen jeg har gjort det så godt, jeg kunne.

Men hvis ministeren nu ikke gør det så godt, at vi bevarer den nordiske pasunion, eller hvis det f.eks. medfører, at vi får en ny stor grænse ned gennem Østersøen i forhold til de baltiske lande, eller det f.eks. medfører, at ministeren indgår en aftale med Schengenlandene med henblik på dansk tilslutning, men Norge og Island bliver hægtet af og ikke vil være med og ikke kan være med, hvad så?

Jeg synes, alle disse muligheder ligger i det mandat, der nu er lagt op til, og de er alle sammen uacceptable.

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Jeg må indrømme, at jeg var så naiv, at jeg troede, hr. Keld Albrechtsen kendte den nordiske pasunion.

Sagen er den, at den nordiske pasunion forpligter de fem nordiske lande til at holde kontrol ved de ydre grænser. Det vil hr. Keld Albrechtsen også kunne konstatere; hvis han kommer sydfra til den danske grænse, så skal han faktisk vise sit pas. Det er, fordi det er et krav i den nordiske pasunion. Det er den ydre grænsekontrol, der fortsat skal eksistere. Den skal ikke eksistere mellem landene.

Hr. Keld Albrechtsen gør nu det samme, som han gjorde i efteråret: Han vil sige nej, inden han kender resultaterne.

Og så havde han den vision: Jamen hvad så med Norge og Island?

Grundlaget er, at aftalen skal omfatte alle de fem lande. Hvis ministeren ikke kan gøre det godt nok, er verden så lykkeligt indrettet, at så har Folketinget retten til og muligheden for at sige: Nej, det vil vi ikke godkende, for det var ikke godt nok.

Men det, vi drøfter, er en aftale, der omfatter de fem nordiske lande.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Det er rigtigt, at Folketinget har ret til bagefter at forkaste det forhandlingsresultat, som ministe-